

FŐTITKÁRI JELENTÉS

Az egyesület főtítkárának évről évre visszatérő, nem könnyű feladata: alapszabályainknak és a törvényes előírásoknak megfelelően számot adni a tagság egészét képviselő közgyűlésnek az egyesület helyzetéről, a legutóbbi közgyűlés óta végzett munkáról, eredményeinkről — és problémáinkról is!

Nem az jelenti a gondot, mintha nem állna rendelkezésre elég adat egy érdemi beszámoló előterjesztéséhez. Ellenkezőleg: 5600 ember munkájának eredményeit kell összefoglalni a rendelkezésre álló félórában.

Éppen ezért engedje meg a tisztelt közgyűlés, hogy az egyébként érdekes részletadatok felhasználása helyett munkánk, törekvéseink (mondhatnám úgy is: egyesületi politikánk) főbb tendenciáinak vázolása révén tegyek eleget számadási kötelezettségemnek.

Agazatunk eredményesen teljesíti V. ötéves tervét

Egyesületünk elmúlt évi tevékenysége — mint fennállásának immár 112 éve alatt mindig — szorosan kapcsolódott a magyar erdészet életéhez, annak támogatására irányult, hiszen ez létezésünk értelme, testületünknek egy évszázad óta változatlan fő célja.

A magyar erdészet életét a beszámolási időszakban is az eredményes munkálkodás jellemezte. Az erdőgazdaságok, faipari és egyéb vállalatunk sikeresen teljesítették az V. ötéves terv időarányos részét. Ennek eredményeként több ezer hektárral nőtt az ország erdőterülete, mennyiségben és minőségben tovább gyarapodott nemzeti kincsünk, a már 200 millió m³-t meghaladó élőfakészlet, a fakitermelés pedig mintegy 7 millió bruttó m³-rel ismét rekordszintet ért el. Eredményesen folytatódott faipari üzeink műszaki megújítása, sőt újabb jelentős ipari kapacitások termelésbe állítására is sor kerülhetett. Mindemellett erdőink szaktársaink hozzáértő munkálkodása jóvoltából fokozódó mértékben elégitették ki a velük szemben támasztott üdülési és egyéb igényeket is.

A munka során természetesen probléma is akadt bőven (ezt maguk a közgyűlés tisztelt résztvevői, mint a mindennapi termelő munka közvetlen részesei tudják legjobban). Főként némely beruházásunkkal kapcsolatban jelentkeztek nehézségek, de egy-két erdőgazdaságunk pénzügyi nehézségei is ismertté váltak a szakmában. Mindez azonban nem változtat azon az örömdetes tényen, hogy szakágazatunk pozitív és negatív jelenségeinek egyenlege egyértelműen a kedvező irányba mutat.

Fontos fejlesztési döntések születtek szakmánkról

Hasonló képet vázolhattam az erdészet általános helyzetéről egy évvel ezelőtt debreceni közgyűlésünkön is. Ezt a vázlatot annak idején azzal fejezhettem be, hogy bizakodó várakozás jellemzi kartársaink hangulatát, amit az az értesülés váltott ki, hogy a társadalomirányítás legfelső szintjein foglalkoznak ágazatunk helyzetével, gondjaival, perspektivikus fejlesztésének lehetőségeivel és ennek feltételeivel.

Amint az eltelt időszak eseményei igazolták, ez a fokozott várakozás nem volt alaptalan! A Párt Központi Bizottságának Gazdaságpolitikai Bizottsága

két ízben is foglalkozott az erdőgazdaság és az elsődleges faipar távlati, komplex fejlesztésének kérdéseivel. A kitűzött irányelvek alapján az illetékes állami szervek kidolgozták az erdőgazdálkodás fejlesztésének és a hazai fa nyersanyag komplex hasznosításának koncepcióját — sőt annak megvalósítása érdekében már felelős határozatok is születtek. Erről a nagy horderejű lépésről elnökünk megnyitójában már részletesen szólott, ezért további részletezését mellőzhetem. Rátérve azonban a konkrét egyesületi munka ismertetésére, feltétlenül első helyen tartom megemlítenednek, hogy e koncepció létrehozásából a maga módján egyesületünk is kivette a részét. Mégpedig úgy, hogy a hozzánk legközelebb álló társadalmi partnerünkkel, a Faipari Tudományos Egyesülettel karöltve társadalmi javaslatot készítettünk, amelyet eljuttattunk a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium illetékeseihez. Javaslatunk lényege az volt, hogy az alapanyagot (és egyáltalán: erdőt) termelő erdőgazdálkodás erőteljes fejlesztése, elemi problémáinak mielőbbi rendezése mellett nem kevésbé erőteljesen kell fejleszteni a fafeldolgozást, a rendelkezésre álló értékes nyersanyag minél maradéktalanabb hasznosítása, importterheink csökkentése, illetve a devizát hozó export lehetséges fokozása érdekében. Anélkül, hogy a helyzetünkből levezetett alap gondolat „felfedezését” magunknak vindikálnánk, megelégedéssel láttuk, hogy a kész, elfogadott koncepció szintén ezt a nézetet tükrözi és ebből az alapelvből kiindulva szabja meg a főbb teendőket. Javaslatunkban azt a véleményünket sem rejtettük véka alá, hogy a további fejlődés irányítási-szervezeti feltételeinek a megteremtését is szükségesnek tartjuk ágazati szinten. A kidolgozott koncepció és a közben meghozott állami intézkedések azt mutatják, hogy ez a jó szándékú felvetésünk is indokoltnak látszott. Reméljük, hogy az élet majd igazolja az irányítás fejlesztése körüli intézkedéseket (és végre ez az évtizedes téma is nyugvópontonra jut).

Az erdészettel kapcsolatos párt- és állami határozatok kapcsán lehetetlenség nem megemlíteni az MSZMP KB 1978. március 15-i határozatát a mezőgazdaság és élelmiszeripar helyzetéről, fejlesztésének feladatairól. A szakmánkkal kapcsolatos intézkedések tulajdonképpen ennek az átfogó határozatnak a keretébe illeszkednek, amely mind az elemző, mind a feladatokat meghatározó részében kitér az erdőgazdaságra és az elsődleges faiparra is. A határozatnak a fagazdaságra vonatkozó részei röviden ugyan, de tömören és igen pozitívan értékelik az erdő és az erdőgazdálkodás jelenlegi és perspektívikus népgazdasági jelentőségét, felmutatott eredményeinket, valamint a továbbhaladás legfontosabb teendőit. (Lásd: Király Pál: A határozat c. cikkét ERFA, 1978/6. szám.)

Közgyűlési jelmondatunk tartalma

Beszámolómnak ez a szakasza alkalmas annak megmagyarázására, hogy miért választottuk 1978. évi közgyűlésünk számára ezt a jelmondatot: „Erdésmunkánk alapja a jövőbe vetett bizalom!” (amit az ERFA 1978/7. számának vezércikkében is kifejtettem). — Világossá tesszük jelszavunk értelmét az említett nagy horderejű párt- és állami határozatok, amelyek bizonyítják, hogy a társadalmi irányítás legfelső szintjein komoly figyelmet fordítanak helyzetünkre, méltányolják továbbhaladásunk feltételeit. Ezt a szándékot mi is értékeljük, érezzük a társadalom segítő erejét és ebből fakad derűlátásunk, a jövőbe vetett bizalmunk, megújuló munkakedvünk. Bár véletlen, és szinte szimbolikus az a körülmény, hogy idei vándorgyűlésünk szakmai programja — több évi erdőhasználati, ipari, műszaki program után — ismét erdőművelési jellegű. Az előrelátó szemléletmód a legtöbb pályán és a legtöbb munkakörben kívánatos, de

a jó erdőművelés esetében egyenesen nélkülözhetetlen alapkövetelmény a távlatokban való gondolkodás. Ezt a távlatokba nézni tudó szemléletet, ezt a jövőnkbe vetett bizalmat és a jövőért is tenni kívánó bizakodást tükrözik a bolyi és zengővárkonyi bemutatóink is.

Távlati cselekvési programunk

A távlatokról szólva és egyesületi munkánk tendenciáit tovább részletezve feltétlenül megemlítendőnek tartom, hogy amiként a szakma egészének távolabbi teendőit is meghatározó dokumentumok születtek az állami szférában, úgy egyesületünk teendőit is hosszabb távra megszabó — „méretarányait” és időhorizontját tekintve természetesen az előzőknél lényegesen szerényebb — határozatot hozott egyesületünk elnöksége a múlt év szeptemberében és ez: az egyesületnek az 1978—1985 közötti évekre szóló cselekvési programja. Ez szintén jelentős MSZMP KB titkársági határozaton alapul, amelyet az MTESZ múlt évi XII. közgyűlése adaptálta szövetségre, illetve a tagegyesületekre. A program három fő fejezetbe foglalva konkrétan igyekszik meghatározni egyesületünk közelebbi és távolabbi tennivalóit: az erdőgazdasági termelés segítésének, a tudomány gyakorlatba állításának és a szakmán belüli közművelődés fokozásának vonatkozásában. Ismételten hangsúlyozom, hogy a cselekvési program összeállítása során a konkrétságra törekedtünk, tömören megfogalmazott pontokba foglalva az egyes feladatokat és csupán rövid elvi bevezető fejezetekre szorítkozva, minthogy megítélésünk szerint munkánk elvi alapjait a mindössze hat éve kidolgozott és a tatabányai közgyűlés által jóváhagyott új alapszabályaink megfelelően kifejtik. Az idei munkatervünket már e cselekvési program alapján állítottuk össze, határozottan törekedve a programban magunk elé tűzött célok következtetésére és mielőbbi megvalósítására. Így a programot vezérfonalként is használhattam a végzett munkáról és törekvéseinkről szóló beszámolómmal további folytatásához.

Erdőtörvény-javaslatunk

Az erdőgazdasági termelés, a magyar erdőgazdasági politika társadalmi támogatását szolgáló akcióink közül elsősorban az új erdőtörvény és az új vadá-

szati törvény előkészítésével kapcsolatos javaslatainkat kell kiemelni. Amint az ma már szaktársaink körében közismert, az illetékes állami szervek a meglevő és sok tekintetben módosításra, kiegészítésre szoruló (egyszer már jelentősen módosított) erdőtörvényünk helyébe — a további toldozás-foldozás helyett — új erdőtörvényt és egy önálló vadászati törvényt kívánnak életbe léptetni. A társadalmi vélemények kifejtésére a Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Minisztériumból kaptunk felhívást (ami egyébként teljesen összhangban áll az MTESZ munkájának továbbfejlesztéséről hozott párthatározattal). A felhívás alapján a témát országos jellegű kiemelt egyesületi munkatervi feladatnak minősítettük, így minden tagtársunknak lehetősége nyílt észrevételeinek, javaslatainak kifejtésére. Valóban igen szép számú javaslat érkezett be felhívásunkra szakosztályainktól, helyi csoportjainktól, amelyekből az új erdőtörvényre nézve megalkothattuk egyesületünk javaslatát és azt a részletek csinos kis kötetre rúgó anyagával együtt megküldtük a MÉM-nek, sőt — külön érdeklődésre és felkérésre — a Minisztertanács Tanácsi Hivatalának (a Koordinációs Főosztálynak) is.

Az új vadászati törvénnyel kapcsolatos javaslatok feldolgozása is folyamatban van, az eredményt a közölt igénynek megfelelően augusztus végén vagy szeptemberben juttatjuk el a MÉM-hez. E javaslataink lényege az volt, hogy az erdő a természeti környezetnek egyik legfontosabb alapeleme, a földi élet feltételének egyik legfontosabb hordozója. Aki az erdőt veszélyezteti vagy pusztítja, az a földi élet gyökereit veszélyezteti vagy pusztítja. Ezért az erdő ügyét mindenféle csoportérdektől (még az erdészeti csoportérdektől is) függetlenül, össztársadalmi ügyként kell kezelni és az erdőkről szóló alaptörvényt ennek megfelelően kell megalkotni. Úgy véljük, hogy korunk szellemének és a jövő generáció érdekeinek is ez a felfogás felel meg leginkább.

A majorfásítások támogatása

A termelést támogató másik nagy országos méretű akciónk, kiemelt munkatervi feladatunk volt a majorfásítások társadalmi támogatása, amivel szintén a MÉM felhívásának tettünk eleget. Némely helyi csoportunknak gyenge adminisztrációs munkája következtében, sajnos nem tudunk teljesen pontos számszerű képet adni ennek a vállalkásunknak az eredményéről, de még az innen-

onnan hézagosan beérkező adatok alapján is megállapítható, hogy tagtársaink szívvel-lélekkel vették ki a részüket ebből a munkából is. Helyi csoportjaink szakemberei a múlt év végéig 301 komplett majorfásítási tervet készítettek társadalmi munkában és 375 fásítás megvalósítását segítették helyszíni közreműködéssel (művezetéssel, tanácsadással, csemetebeszerzéssel és egyéb módon). Ez a segítségnyújtás főként termelőszövetkezetet, valamint néhány állami gazdaságot érintett. Az akció nemcsak a mezőgazdasági nagyüzemek számára hozott hasznot, de hasznos tapasztalatokat jelentett szaktársaink részére is. Megmutatkozott az átlagos fásítási munkáknál lényegesen költségesebb munka esetén a gondos előkészítés fontossága és az is, hogy a sikerhez legalább annyira szükséges a mezőgazdasági üzem érdeklődése a téma iránt és tulajdonosi öntudata, mint amennyire az erdészeti dolgozók ügyszeretete.

A vertikális integráció erősítése

Cselekvési programunknak egyik fontos célja a szakmán belüli vertikális integráció erősítése. Azt, hogy miért? — szaktársaim körében szinte szükségtelen indokolnom, az indokok annyira közismertek. A már említett felső szintű határozatokban is központi helyet foglal el a megtermelt hazai fa nyersanyag értékes ipari terméké történő feldolgozásának erőteljes fejlesztése, az egyre nagyobb terhet jelentő és piaci szempontból egyre nehezebbé váló importlefedezése, megfelelő belföldi ellátás biztosítása és a gazdaságos export fokozása céljából. Úgy véljük, hogy a termelési-gazdasági folyamatokat társadalmi téren is elő kell segíteni és ezért az erdészetben és a fafeldolgozásban dolgozók közötti szellemi integrációt egyesületi vonalon is erősíteni kell. Ebből a megfontolásból kiindulva hozta létre elnökségünk a fatechnológiai szakosztályt. Indokolta ezt a lépésünket még az is, hogy a gyakorlatban dolgozók részéről felmerült az összefogás a munka közben szerzett tapasztalatok gyorsabb átadásának igénye annak érdekében, hogy ne külön-külön vállalatonként érezzék a fejlesztési törekvéseik nehézségeit. Felmerült bizonyos fafeldolgozási témák állandó és kiterjedtebb bázison való gondozásának szükségessége (pl. a fahulladékok vegyi és mikológiai feldolgozásának fejlesztése), valamint a különböző erdőgazdálkodó szektorokban a fafeldolgozás területén dolgozó szakemberek felkutatásának és társadalmi összefogásának, együttműködésük megteremtésének igénye is.

A szakosztály vezetésére legfontosabb fejlesztő intézetünknek, az ERFATERV-nek igazgatóját, BEDŐ TIBOR kartársat kértük fel, titkárának pedig az iroda osztályvezetőjét DÁMOSY ZOLTÁN kartársat.

A szakosztály eredményes működéséhez komoly reményeket fűzünk és erre vezetőinek személyében biztosítékot látunk.

Az utánpótlás segítése

A termelés társadalmi támogatását célzó programjában szerepel a szakmunkásképző és a szakközépiskolák helyzetének folyamatos figyelemmel kísérése, szakmunkásaink és a fiatal utánpótlás különféle versenyeké és hasonló társadalmi megmozdulásainak patronálása. Úgy véljük, hogy ezzel hozzá tudunk járulni ágazatunkat, a termelésben dolgozó társainkat foglalkoztató egyik legnagyobb problémának a megoldásához: a munkaerő-ellátás biztosításához.

A tavasz folyamán oktatási bizottságunk az Erdészeti és Faipari Egyetemmel karöltve nagy ankétot szervezett Sopronban, amelyen szakoktatási intézményeink vezetői mellett szép számban vettek részt az erdőgazdaságok, faipari

vállalatok, erdőrendezőiségek képviselői is. Az ankét középpontjában az erdészeti gépész specialisták képzésének problematikája volt, ami üzemi munkánknak szintén egyik legnagyobb gondja most, a központi intézkedésekben is előirányzott erőteljes műszaki fejlesztés, az ún. technikaváltás küszöbén. A megbeszélés során az oktatás és a gyakorlat képviselői számos olyan kérdésben egyeztették álláspontjukat, amelyekben az egység a további sikerek legfontosabb feltétele. A fő kérdésben az a nézet alakult ki, hogy a leggyorsabb megoldást az erdőmérnökök gépész szakmérnökké történő posztgraduális képzése, illetve a gépészeti gyakorlattal rendelkező erdésztechnikusok gépész szaktechnikussá való képzése jelentené. A későbbiekben — ha az agrár felsőoktatási intézményekbe beiskolázzható hallgatók számának behatárolása ennek nem állítana korlátokat — megindítható lenne az erdészeti gépészüzemmérnök-képzés, mégpedig legkívánatosabb módon az erdészeti szakközépiskola nappali tagozatát elvégzettek közül az arra alkalmasak beiskolázásával. A megoldásnak ez a logikája az ankét során is ráirányította a figyelmet az ún. oktatási lánc és ezen keresztül a szakemberlánc kiépítésének fontosságára, ami a tehetségek felfelé haladásának érvényesítését jelentené, a szakmunkásképzéstől indulva a szakmérnök-képzésig. Munkaspártunk politikájának is ez a képzési elv felelne meg a legjobban. (Az ankét megállapításait részletesebben közöltük az ERFA 1978/8. számának vezércikkében. „Időszerű oktatáspolitikai kérdések” címmel.)

Egyesületi munkáspolitikánk részeként említem meg, hogy patronálólág részt veszünk a Fakitermelők Országos Versenyének megrendezésében. (Különdíj kitűzésével járulva hozzá a legjobbak erkölcsi és anyagi honorálásához.) Hasonló módon vettünk részt az erdőgazdaságban és a faiparban dolgozó fiatal szakmunkások első országos szakmai-politikai vetélkedőjének és találkozójának megrendezésében Miskolcon a tavasz folyamán, eredményes és fölöttébb szívélyes elvtársi együttműködésben a KISZ KB Mezőgazdasági és Falusi Osztályával, és más közreműködő szervezetekkel. Az országos vetélkedő megtisztelő nyilvánosságát használta fel egyesületünk arra, hogy átadja a pályadíjakat azoknak a tehetséges és ügyyszerető fiataloknak, akik az ifjúsági bizottságunk által meghirdetett „Fiatalok az erdőgazdaság fejlesztéséért” pályázaton helyezést értek el. Bizottságunk ezzel a pályázattal végső soron utánpótlásunk közéleti érzékenységét kívánta fokozni az ágazat közügyei iránti érdeklődés serkentésével.

Egyesületünk: kapocs az elmélet és a gyakorlat között

Cselekvési programunk másik fő fejezetét a tudomány gyakorlatba állításának egyesületi feladatai képezik. Talán ennek végrehajtását kell a legkevésbé részleteznem. Hiszen szaklapunknak, „Az Erdő”-nek „Egyesületi közlemények” rovatán keresztül a tagtársak havonta tájékozódhatnak arról, hogy tudományos kutatók, egyetemi oktatók és más kitűnő specialisták a helyi csoportoknál a szakosztályi rendezvényeken mily sok szakelőadáson, tapasztalatcserén, helyszíni bemutatón keresztül adják át a termelő gyakorlat számára a legfrissebb tudományos eredményeket, a korszerű ismereteket.

Amit ezzel kapcsolatban azonban ismételten szóvá kell tennem, az a továbbképzés rendezése, a résztvevők körének megválasztása. Számos tagtársunk alkalmoszerű megkérdezése alapján sajnálattal kell megállapítanom, hogy többszöri felhívásunk ellenére tagtársaink jelentős részének az egyesületi élet a szaklapon kívül mást nem nyújt, mert a termelés frontján dolgozók közül sokan egyesületi rendezvényre soha el nem jutnak. Ez a helyzet a fejlődés jelenlegi szakaszában már tarthatatlan. Helyi csoportjainknak sokkal energiku-

sabban kell törekedniük arra, hogy szaporodjon az egyes termelési körzetekhez, erdészetekhez kihelyezett továbbképző rendezvények száma és arra, hogy sokan a termelés közvetlen irányítói, sőt az érdeklődő, jobb szakmunkások közül is minél többen részt vehessenek. Csak így érhető el, hogy a tagság egésze valóban a magáénak érezze egyesületét és érdekelt legyen a közös teherviselésben is. Törekvésünkhöz kérem a vállalatok, intézmények vezetőinek megértő támogatását (amit egyébként a legtöbb helyen eddig is élveztünk).

A végzett munka mellett meg kell említenem azt is, hogy több fontos feladat végrehajtása áll még előttünk a közeljövőben az ágazati tudománypolitika társadalmi támogatása terén.

Művelődési politikánk — munkáspolitikánk

Cselekvési programunk harmadik fejezetében közművelődési jellegű feladatokat állítottunk magunk elé. Ezek természetesen sok tekintetben szoros összefüggést, esetenként átfedést jelentenek az előző fejezetbe foglaltakkal és sok tekintetben az egyesület hagyományos, klasszikus tevékenységének folytatását jelentik. Ilyenek pl. évszázados könyvtárunk fenntartása (melynek megfelelő végleges elhelyezése még mindig nem oldódott meg, de az ideiglenes elhelyezésért is ismételt köszönetet mondunk a Budavideki Erdő- és Vadgazdaság igazgatójának megértő támogatásáért). — Ilyen az immár 113. évfolyamában járó egyesületi szaklapunk kiadása (amellyel kapcsolatban szintén köszönetet mondunk a MÉM-nek a kapott jelentős anyagi támogatásért, amellyel lehetővé teszi, hogy a többségében szerény anyagi helyzetben levő tagtársaink elfogadható áron juthassanak hozzá a szakmai önművelésnek ehhez a fontos forrásához). Ilyen a szakmai propaganda, amelynek terén a legnagyobb irányú megmozdulásunk ismét az „ERDŐK NAPJA”-nak az általános és középiskolás ifjúság körében történt megrendezése volt, és amelynek során a résztvevők számát már mintegy 150 000 fiatalra becsülik.

Jelentkezett azonban közművelődési irányú munkánkban újszerű vonás is. Mégpedig az, hogy a műszaki értelmiség szakmai tudásának növelése mellett feladatukul tűzték ki az erdei munkások szakműveltségének fokozását is. (Természetesen az egyesület lehetőségeinek határain belül nem vállalhatná át ezen a téren az illetékes állami szervek szerepét.) A feladat kitzűzésénél abból a megfontolásból indultunk ki, hogy a munkát irányító erdőmérnököknek és erdésznek minden időben saját magának kellett a munka elvégzéséhez biztosítani az arra alkalmas munkaerőt. Ez az „arra alkalmasság” jórészt már ma is, de a jövőben még inkább elsősorban az elméleti és műszaki felkészültséget jelenti majd. Munkásgárdánknak ezt a tulajdonságát kell mindnyájunknak fejlesztenünk és ehhez próbálunk az összefogás erejével kollektív segítséget adni. Problémát jelentett azonban a végrehajtás szervezeti lehetőségeinek a megtalálása. A megoldás lehetősége akkor mutatkozott meg, amikor megbeszélést folytattunk a Mezőgazdasági, Erdészeti és Vízügyi Dolgozók Szakszervezete erdészeti szakosztályának vezetőjével (az időközben nyugállományba vonult Nemes József elvtárrsal) a két szervezet közötti együttműködés fejlesztéséről. Úgy találtuk, hogy ezen a vonalon keresztül a munkások szocialista brigádmozgalmához az eddigieknél is szorosabban csatlakozva tudjuk dolgozóink általános és szakmai önművelődési törekvéseit támogatni és a műszaki fejlődés által megkívánt vonalra irányítani. Egyébként is részletes együttműködési megállapodás tervezetét készítettük elő, amit az országos választmány a közelmúltban, júniusban megtárgyalt és ebben a szakszervezet irányában teendő egyesületi kötelezettségek között központi szerepet kapott a munkások brigádmozgalmának

fokozottabb műszaki támogatása, munkásaink műveltségi színvonalának emelése. Úgy vélem, egyesületi munkáspolitikánk ily módon történt megfogalmazása teljesen megfelel egyesületünk évszázados tradícióinak. Reméljük azt is, hogy a két szerv között tervezett szorosabb együttműködést célzó megállapodás majd tagtársaink meglegedésére szolgál, hiszen tagtársaink túlnyomó többsége tagja a MEDOSZ-nak, sőt sokan végeznek értékes társadalmi munkát a szakszervezetben valamely funkcióban. Megállapodási tervezetünk, amely remélhetőleg még az őszi folyamán tető alá kerül, egyébként az erdészetben és faiparban dolgozó műszakiak, tagtársaink érdekvédelmének fokozását is szolgálja, összhangban a szakszervezet központi vezetőségének a múlt év novemberében ebben a témakörben hozott határozatával. Megjegyzem, hogy a vezetőségi ülés anyagának kidolgozásához az erdészeti műszaki értelmiségiek vonatkozásában szociálpolitikai bizottságunk jól hasznosítható (és fel is használt) részanyagot bocsátott a szakszervezet rendelkezésére, részben annak a kérdőíves felmérésnek az alapján, amelyet a múlt évben tagtársaink körében végeztünk) és amely — tagtársaink passzivitása miatt — csak részben váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Szociálpolitikai bizottságunk e mellett is értékes munkát végzett. Például olyan érdekes felvetések kimunkálásán dolgozott, mint az erdészeti címhasználat, valamint az erdészeti alapelvi. Ezek a felvetések a tárgyalások első menetében heves viharokat kavartak (pl. az erdészeti címhasználat témája az elnökség ülésén), de az első ellentmondásokat túlélték, bizonyítva ezzel, hogy objektív magjuk és a szakma körében jelentős mennyiségű pártolójuk van. Ezért érdemes lesz a továbbiakban alaposabb kidolgozásokon fáradozni, elvi alapjaikat jobban tisztázni, hiszen erre intenek bennünket a társadalmi környezet jelenségei, más szakmákban tapasztalható hasonló megmozdulások is.

Nemzetközi munkánk eredményeiből

Szerteágazó működésünknek még egy területéről szeretnék jelentést tenni a közgyűlésnek és ez: a nemzetközi munka.

Ez egy kevésbé látványos, szerénynek látszó eredményekkel járó, ugyanakkor rendkívül munkaigényes és kényes területe az egyesületi munkának. Úgy véljük azonban, hogy amikor a nehéz és hálátlan feladatot elvégezzük, jó szolgálatot teszünk nemcsak a szakmának, de (természetesen egyesületi méretarányban értelmezve) hazánknak, a Magyar Népköztársaságnak is.

Ennek bizonyítására legyen szabad megemlítenem, hogy még a múlt évben külföldi erdészeti szakemberek részére rendezett, továbbá a múlt évi vándorgyűlésünkhöz is kapcsolt tanulmányutak hatásaként egész sor közlemény jelent meg a nyugatnémet és az osztrák erdészeti szaksajtóban. Ezek a közlemények kivétel nélkül mind igen pozitívan értékelték a magyar erdőgazdaság eredményeit, törekvéseinket. E közlemények még az ottani politikai körök figyelmét is magukra vonták. Nem volt tehát hiábavaló a külföldi szaktársak magyarországi tapasztalatszerzését előkészítő munka, a vendégszeretet, a törődés, amiért közvetlen munkatársaim mellett köszönetet mondok mindazon vállalati és intézményi dolgozóknak, akik bennünket e programnak sikeres lebonyolításában támogattak. Köszönetet mondok az MTESZ Nemzetközi Kapcsolatok Főosztályának és Bizottságának is a külföldiek támogatásával kapcsolatos ügyintézés során tanúsított segítőkészségért és rugalmasságért. Úgy vélem, hogy eredményes nemzetközi munkánkkal a magunk szűk kis szakterületén sikerült a gyakorlatot aprópénzre váltani, illetve alátámasztani azokat a nagy politikai gondolatokat, melyekben a vezető államférfiak Brezsnyev elvtárs bonni, illetve

Kádár elvtárs bécsi és bonni látogatása során egyetértőleg megállapodtak. Egyesületi külpolitikánk helyességét és az erdészbarátság országghatárokat áthidaló erejét bizonyítja az is, hogy küldöttségünk májusban az immár 6. alkalommal megrendezett „Pannónia” elnevezésű jugoszláv—osztrák—magyar határ menti erdésztalálkozón élvezhette burgenlandi kollégáink vendégszeretét, s küldöttségünk részt vehetett a Burgenlandi Erdészeti Egyesület, valamint a Steiermarki Erdészeti Egyesület idei közgyűlésén és mindkét egyesület delegációját üdvözölhetjük a mai közgyűlésünkön.

Nem kevésbé szívélyes személyi és eredményes munkakapcsolatban állunk a Szlovén Erdészeti Egyesülettel, amelynek küldöttjei szintén megtisztelték részvételükkel közgyűlésünket. Annak ellenére, hogy a központi irányelveknek megfelelően csökkentettük (ha ugyan még egyáltalán lehetett csökkenteni) központi nagy rendezvényeink számát és a beszámolási időszakban külföldi részvételű konferenciát nem tartottunk, mégis változatlan szilárdsággal álltak fenn kapcsolataink a szocialista országok baráti egyesületeivel.

Közülük a leghagyományosabb barátság a lengyel és a bolgár erdészeti egyesülettel köt bennünket össze, de nagy örömünkre szolgál, hogy a csehszlovák erdészek küldötte is immár második alkalommal vesz részt közgyűlésünkön. Saját delegációnkat pedig az NDK mérnökszervezetének, a Kammer der Techniknek erdészeti szakegyesülete látta vendégül igen értékes szakmai rendezvényen. A baráti kapcsolatok jegyében veszünk részt a szocialista erdészeti és faipari egyesületek képviselőinek kétvétenként, ez alkalommal az ősz folyamán a Szovjetunióban, Petrozavodszkban megrendezésre kerülő találkozásán és delegáció kiküldésével teszünk eleget lengyel barátaink szívélyes meghívásának is.

Politikai szempontból is jelentősnek ítéljük azt a tényt, hogy az egyesületünk meghívást kapott a nyugatnémet szövetségi erdészeti egyesület, a Deutscher Forstverein szeptemberben Saarbrückenben megrendezésre kerülő nagyszabású közgyűlésére.

Az említettek mellett nemzetközi kapcsolatainkban nem elhanyagolható tetteket jelentettek azok az utazások, amelyeket helyi csoportjaink bonyolítottak le az MTESZ területi szervezetei révén. Mindezek a kapcsolatok kartársaink tucaitjai számára adtak lehetőséget az állami vonaltól függetlenül érdekes

külföldi tapasztalatcserékre, melyeknek eredményeit munkájukban jól használhatják.

Nem mellékes körülményként jegyzem meg, hogy devizafedezet szempontjából teljesen önellátók vagyunk, elég jelentős mennyiségű devizát termelünk rendezvényeinken keresztül államunk számára, amelynek egy részét visszakapjuk és ebből tudjuk finanszírozni tőkésországokba irányuló utazásainkat.

Új, lelkesítő feladatok várnak ránk

Engedje meg a tisztelt közgyűlés, hogy röviden vázolhassam a közvetlenül előttünk álló feladatokat, további terveinket is. Szeptemberben két nagyszabású nemzetközi konferenciát kell lebonyolítanunk, mégpedig az Európai Parkerdők és Nemzeti Parkok Szövetségének idei közgyűlését (amit az idén Magyarországon rendeznek meg és amelynek megszervezését elvállaltuk; Európa szinte valamennyi országából 80 résztvevő, 10 szocialista, 70 tőkés), továbbá a VII. európai mikológiai kongresszust, amely csak elnevezésében európai, mert a kontinentális kereteit jóval túllépte, hiszen a 73 résztvevő Európa, Ázsia és Afrika 19 országából érkezik a kongresszusra.

Mint már említettem, ugyancsak augusztus—szeptember hónap folyamán szeretnénk létrehozni a MEDOSZ-szal kötendő együttműködési megállapodásunkat annak érdekében, hogy egyesületi munkáspolitikánk végrehajtásához a megállapodás szellemében, a szakszervezet támogatásával hozzákezdhessünk. Decemberben lesz egy országos konferenciánk Budapesten a műszaki fejlesztési bizottságunk szervezésében, „A műszaki fejlődés és a fagazdaság” címmel, amelyen több neves külföldi szakember is szerepelni fog előadóként. Ezzel el is érkeztünk a következő esztendőhöz, amelynek legfontosabb teendőit az országos választmány a június 20-i ülésén már meg is határozta és a következő három kiemelt feladatot állította a jövő évre valamennyi egyesületi szerv elé:

- Az erdőgazdaság távlati komplex fejlesztéséről hozott határozatok széles körű ismertetése és az azokból adódó feladatok megvitatása.
- A VI. ötéves terv előkészítésének társadalmi segítése, különös tekintettel a munka hatékonyságát befolyásoló tényezők vizsgálatára és a szociális ellátás fokozására.

— Az erdőgazdálkodó ágazatok közötti integráció fejlesztésének társadalmi elősegítése, az együttműködés előnyeinek fokozott kihasználása céljából.

Bízunk abban, hogy az országos választmány által meghatározott fő célok valóban a legidősebb, legfontosabb feladatokra koncentrálnak az egyesületben rejlő társadalmi erőket. Ezért e helyről is kérem tagtársaimat, vegyenek részt képességeik latbavetésével azok megvalósításában, a jövőbe vetett bizalmuk váljon ezt a szebb, jobb jövőt formáló, alkotó cselekvéssé.

Emlékezzünk együtt nagy események évfordulóira

Találkozónk színhelye: Pécs, az évezredes város, az egykori Sopianae, minden ide látogatót megfog mediterrán bájával és ősi hangulatával. Az utcák, terek, épületek, falak és kövek itt mindenütt történelmi hangulatot sugároznak, amelynek hatása alól magát kivonni senki nem tudja. Az ideérkezés órája az én gondolataimat is (akarva, nem akarva) a múlt emlékei felé terelte. Eszembe juttatta például ifjúkoromnak egyik feledhetetlenül kedves emlékét, a legutóbbi, kereken húsz évvel ezelőtt megtartott pécsi vándorgyűlésünket, amelynek szakmai tartalmát már csak szaklapunk segítségével tudom feleleveníteni, de azt tudom, hogy a Tripammer-fánál életem egyik legemlékezetesebb, legvidámabb erdésztalálkozójának és szakestélyének részese voltam. Jól emlékszem elnökünknek ott elhangzott és ma már történelemmé vált szavaira is: „Szélesre tárom egyesületünk kapuját az erdészek tömege előtt...”

De eszembe juttat Pécs hangulata más, történelmi évfordulókat is. Jó negyedév múlva lesz a 60. évfordulója annak, hogy kitört Budapesten az őszirózsás forradalom, a polgári demokratikus forradalom — amely nyitánya volt a néhány rövid hónap alatt kifejlődött szocialista forradalomnak, a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltásának. Ugyancsak 60 éve, 1918. őszén alakult meg Budapesten, egy kis Visegrádi utcai lakásban a Kommunisták Magyarországi Pártja, amely ma társadalmunk vezető ereje, sorsunk, jövőnk meghatározója. (E történelmi évfordulóról megemlékezve közbevetem, hogy a múlt év telén ugyancsak egy nagy, világtörténelmi évfordulót ünnepeltünk meg: a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 60. évfordulóját és ennek ágazati megemlékezését egyesületünk rendezte meg Budapesten, a Szovjet Kultúra és Tudomány Házában. Örömről szolgált, hogy ezen a maradandó élményt nyújtó rendezvényünkön az ünnepi üdvözlést egy szovjet kolléga: VIKTOR OROSZ, a Szovjetunió budapesti nagykövetsége pártbizottságának a titkára mondta el, magyar nyelven.)

Az említett politikai események által megindított mélyreható, forradalmi társadalmi átalakulások egyik következménye volt, hogy 30 évvel ezelőtt, 1948-ban megalakulhatott a magyar műszaki-tudományos értelmiség új, demokratikus szervezete: a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége. Egyesületünk akkor már kilábalta a háború utáni nehéz körülmények okozta stagnálásból és Lány Géza elnöklete alatt, a tiszteletre méltó emlékü, lelkes MIHÁLYI ZOLTÁN titkár vezetése mellett folytatta munkálkodását fennállásának IX. évtizedében az új, demokratikus viszonyok között.

Ma, amikor már az MTESZ fogalom a magyar közéletben, mint a magyar értelmiség legnagyobb és legtekintélyesebb szervezete, jogos öntudattal emlékezhetünk vissza az alapítás idejére, arra a tényre, hogy egyesületünk is ott állt a 17 alapító egyesület egyikeként az új szervezet bölcsőjénél. De ott álltunk később is, akkor is, amikor egyes kiválási szándékok a belső egység megbontásával fenyegették a szövetséget. Most, három évtized elmúltával mindazon tagtársaink, akik valaha is az MTESZ felvirágoztatásán munkálkodtak, meg-

elégedéssel állapíthatják meg, hogy munkájuk, kitartásuk nem volt hiábavaló, mert az MTESZ országunk nagy és tekintélyes, a külföldi mérnökszervezetek körében is közmegebecsültségnek örvendő társadalmi szervezetévé vált. (Bizonyítja ezt többek között az MSZMP KB Titkárságának az MTESZ-ről hozott és már említett határozata is.)

Beszámolóm utolsó szava — a köszönet szava. A mai alkalmat ragadom meg arra, hogy köszönetet mondjak mindazon szervezeteknek, vállalatoknak, intézményeknek és személyeknek, amelyek és akik az elmúlt év során is támogatták egyesületünket. Köszönetet mondok egyesületi tisztségviselőinknek is, a tagságnak is a különböző formában végzett, önzetlen társadalmi munkáért, amelynek eredményeként elmondhatjuk: a gondok, nehézségek, hibák ellenére is eredményes munkát végeztünk az elmúlt esztendőben.

DR. ÉBLI GYÖRGY:

ELLENŐRZŐ BIZOTTSÁGI JELENTÉS

Egyesületünk, alapszabályainak megfelelően, a szövetség célkitűzéseivel összhangban dolgozott az elmúlt évben is. Az egyesületi munka alapját az évről évre kiadásra kerülő éves munkaterv határozza meg. Erről összefoglalóan elmondható, hogy az Országos Erdészeti Egyesület munkája a célkitűzéseink maradéktalan végrehajtását szolgálja és biztosítja azt, hogy az egyesület működése az alapszabályainkban rögzítettek szerint történjen.

Az ellenőrző bizottság is az egyesületi munkaterv alapján határozta meg saját feladatát, éves munkatervét. Alapvető célunk volt, hogy ellenőrizzük az alapszabályok betartását, az egyesületi munka társadalmi jellegének továbbfejlesztését, az egyesületi fegyelem megőrzését. Feladatunk eredményes teljesítése érdekében az ellenőrző bizottság munkáját rendszeressé tettük.

Munkánk középpontjában az állt, hogy segítsük az egyesületi munka társadalmi jellegének továbbfejlesztését. Ennek szellemében vizsgáltuk az egyesületi munka demokratizmusának továbbfejlesztését, a központi szakosztályok és a helyi csoportok alapszabály szerinti működését. Alapvetően arra törekedtünk, hogy ellenőrzéseink az egyesületi élet valamennyi területére kiterjedjenek és a folyamatos ellenőrzés segítse a fejlődést.

Ellenőrzéseink során megállapítottuk, hogy az éves munkatervben szereplő feladatok az egyesületi munka továbbfejlesztését célozzák és egyben előfeltételei is az alapszabályokban meghatározott célok megvalósításának. A helyi csoportok, központi szakosztályok, szakbizottságok, a választmány és az elnökség feladatai egymásra épültek, szervesen kapcsolódtak az éves munkatervben. A beszámolási időszakra meghatározott és közzétett irányelvek megvalósulásáról a főtitkári beszámoló részletesen szolt, engedjék meg, hogy az éves feladatok végrehajtásáról a továbbiakban én ne szóljak.

Az elmúlt évi munkánk, feladataink egyik központi problémája volt a helyi csoportok életének, munkamódszerének további vizsgálata. Megállapításunk az, hogy a helyi csoportok alapszabályok szerinti működése biztosított és munkájuk a meghirdetett célok elérését elősegítették. Munkájukban bizonyos egyenet-